

Я. В. Кудря,
асистент кафедри економіки підприємств і інвестицій,
навчально-науковий інститут економіки і менеджменту
Національного університету "Львівська політехніка"

НОВА НАУКОВА ПАРАДИГМА УПРАВЛІННЯ КОРПОРАЦІЯМИ В МАШИНОБУДУВАННІ УКРАЇНИ

Приведено нову наукову парадигму управління корпораціями в машинобудуванні держави. На засадах аналітичного, конкретизаційного та ін. методів досліджено теоретико-практичну суть системи філософських, загально- та метатеоретичних фундаментальних уявлень, характерних для визначення етапів практичного розвитку управління вітчизняними корпораціями ВВП. Проаналізовано сутність акціонерного підприємництва в машинобудуванні держави на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП. Запропоновано головні постулати забезпечення ефективності акціонерного підприємництва в машинобудуванні держави на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП тощо.

Had been given the new paradigm of joint-stocks control of Ukrainian mashinebuilding. Had been researched at the base of difference science methods theoretical and practical meanings of the paradigm of joint-stocks control of national EIP corporations. Had been analyzed the sense of joint-stock bussines in Ukrainian mashinebuilding at the example of bussines proces of national EIP corporations. Had been propoused the main items of supplemate of the efficiency of joint-stock bussines in Ukrainian mashinebuilding at the example of bussines proces of national EIP corporations etc.

ВСТУП

Формування сучасних механізмів керування акціонерними підприємствами вимагає не лише узагальнення і вдосконалення світових управлінських здобутків. Необхідно постійно формувати, використовувати прогресивні вітчизняні системи філософських, загально- та метатеоретичних фундаментальних уявлень, характерних для визначення етапів практичного розвитку управління акціонерними підприємствами за видами економічної діяльності держави. Так, наприклад, важливе значення набуває розроблення нової наукової парадигми управління корпораціями в машинобудуванні України, що й визначає актуальність теми.

Питанню формування і використання систем філософських, загально-

но- та метатеоретичних фундаментальних уявлень, характерних для визначення етапів практичного розвитку управління, в т.ч. акціонерними підприємствами за видами економічної діяльності держави, присвячено доробки В. Андронова [1, 2], Д. Баюри [3, 4], Н. Бондаренка [5] та ін. [6—8, 13—18, 20]. Так, у доробках [1—8, 13—18, 20] значну увагу приділили: висвітленню поглядів на сутність питання; дослідженню ретроспективи, сучасних здобутків і перспективи за питанням; наведенню диференційних т.з., розробленню загальних та спеціальних рекомендацій й пропозицій з його вирішення тощо. При цьому у жодній з доробок [1—8, 13—18, 20] не проведено наукового, інформаційно-роз'яснювального обумовлень формування і викорис-

тання систем філософських, загально- та метатеоретичних фундаментальних уявлень, характерних для визначення етапів практичного розвитку управління корпораціями винятково на прикладі конкретного профілю машинобудування держави. Необхідність об'язкового дотримання запропонованого автором зумовлена існуванням великої кількості профілів машинобудування держави, характерних специфічними моментами функціонування та особливостями розвитку. Крім того, акціонерні підприємства, зокрема й корпорації, в цілому і за окремими видами економічної діяльності держави, володіють власними рисами становлення, реалізації, трансформування їх виробничо-господарської діяльності. Вони завжди дещо чи суттєво диференціюються процедурами, схемами управління та ін. Відтак постійно частково або принципово різнитимуться перебіг й специфіка формування і використання нових наукових парадигм управління ними. Такий факт відміченого автором контексту цілком реалістичний і для нових наукових парадигм управління корпораціями в машинобудуванні України, що ще раз підкреслює актуальність теми.

ПОСТАНОВКА ЗАДАЧІ

Метою статті є формування нової наукової парадигми управління корпораціями в машинобудуванні України. Основною ціллю статті є наукове обумовлення і роз'яснення теоретико-практичної суті принципово нової ринково орієнтовано системи філософських, загально- та метатеоретичних фундаментальних уявлень, характерних для визначення етапів практичного розвитку управління корпораціями у верстатострументальному профілі (ВВП) машинобудування держави. Головними завданнями статті є: аналіз сутності і суті акціонерного підприємництва в машинобудуванні держави на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП; запропонування обов'язкових до використання головних апріорних факторно-фактологічних постулатів забезпечення ефективності акціонерного підприємництва в машинобудуванні держави на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП; наведення нової наукової парадигми управління корпораціями в машинобудуванні держави на прикладі корпорацій ВВП тощо. Провідними методами наукового дослідження, які використовувалися автором в ході роботи, є аналіз, конкретизація, ідеалізація, узагальнення, а також безпосередньо засади соціокультурного, новаційного й функціонального підходів до до класичного менеджменту.

РЕЗУЛЬТАТИ

Акціонерне підприємництво в машинобудуванні держави (АПМД), наприклад у ВВП, є самостійною ініціативою окремих індивідів суспільства країни. Самостійна ініціатива окремих індивідів суспільства країни в

АПМД, зокрема й у ВІП, зводиться до наступного. Це ініціація, пропагування і здійснення інтеграції одним й (чи) кількома індивідами суспільства країни між собою та ін. собі подібними за тотожними поглядами, потребами, інтересами щодо акціонерного підприємництва у ВІП (АПВІП). Провідними ввідними інтеграції у відміченому автором контексті є:

— об'єднання дефрагментованих зусиль окремих індивідів суспільства держави тотожних поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП в єдиний відносно стійкий й масштабний функціональний потенціалом спільно-частковий ресурс під нього;

— наступне послідовно-систематичне укрупнення єдиного відносно стійкого й масштабного функціонального потенціалом спільно-часткового ресурсу під АПВІП. Укрупнення має відбуватися шляхом додаткового пошуку і об'єднання дефрагментованих зусиль ін. окремих індивідів суспільства держави, їх груп, що повністю чи частково тотожні поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП;

— обов'язкове заключення єдиного відносно стійкого й масштабного функціонального потенціалом спільно-часткового ресурсу у базовий тип і вид організаційно-правової форми бізнес-системи для результативної реалізації АПВІП тощо.

Під окремими індивідами суспільства держави варто розуміти членів спільноти країни, що інтегровані на конкретних принципах між собою та ін. собі подібними за тотожними поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП. Такі виступають учасниками корпоративних (акціонерних) відносин у АПВІП. Останніми, в першу чергу, є акціонери, інвестори, ін. зацікавлені в забезпеченні результативної виробничо-господарської діяльності АПВІП. Грунтом прояву самостійної ініціативи окремими індивідами суспільства держави є наявність у них тотожних незадоволених соціальних потреб, які можна повноцінно і якісно розв'язати через використання потенціалу саме й винятково АПВІП. Інструментом реалізації виявленої вже узагальненої ініціативи об'єднаних індивідів у ВІП, що одержана в постфактумі інтеграції членів суспільства держави на конкретних принципах між собою та ін. собі подібними за тотожними поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП, є наступний. Це формування диференційних типами і видами організаційно-правових форм бізнес-систем (підприємств) для АПВІП, наприклад й в т.ч. корпорацій. Тобто кінцевим результатом інтеграції окремих індивідів суспільства держави на конкретних принципах між собою та ін. собі подібними за тотожними поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП є створення у ньому акціонерних колективів. В даному випадку акціонерні колективи відміченого автором контексту формуються і перебувають у вигляді вітчизняних корпорацій ВІП. Отже,

іншими словами, відбувається обов'язкове заключення єдиного відносно стійкого й масштабного функціонального потенціалом спільно-часткового ресурсу у конкретний базовий та остаточний тип і вид організаційно-правової форми бізнес-системи для результативної реалізації АПВІП.

Детермінація й використання корпорації як конкретного базового та остаточного типу і виду організаційно-правової форми обов'язкового заключення єдиного відносно стійкого й масштабного функціонального потенціалом спільно-часткового ресурсу є вдалим вибором. Адже фактично беззаперечним фактом є адекватність вибору акціонерними колективами такої організаційно-правової форми бізнес-системи для результативної реалізації АПВІП. При цьому результати тактичного функціонування вітчизняних корпорацій ВІП, стратегічний потенціал цілком реально спроможний і дозволяє повноцінно і якісно задовільнити виробничо-соціальні інтереси їх акціонерів тощо. Отже, відтак будуть повноцінно й якісно задоволені існуючі потреби учасників акціонерних відносин корпорацій ВІП. Натомість задоволення спочатку виробничо-соціальних інтересів вітчизняних корпорацій ВІП, що генеровані їх фаховими керівниками на основі сформованих акціонерами вимог блоків стратегічного менеджменту підприємств. І тільки потім виробничо-соціальних інтересів учасників акціонерних відносин вітчизняних корпорацій ВІП.

Одним з головних завдань створених вітчизняних корпорацій ВІП є налагодження, проведення і розвиток виробничо-господарської діяльності підприємствами для продукування й збуту якісних товарів та ін. Провідною ж ціллю продукування й збуту якісних товарів вітчизняними корпораціями ВІП є забезпечення стабільної прибутковості і систематичного приросту її рівнів підприємствами. Генеральною метою встановлення й використання стабільної прибутковості і систематичного приросту її рівнів вітчизняними корпораціями ВІП є системне досягнення максимальної ймовірної міри рентабельності підприємствами. На кінець, місією системного досягнення максимальної ймовірної міри рентабельності вітчизняними корпораціями ВІП автор рекомендує вважати гарантування та виконання повномірною і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів, відтак й потреб їх акціонерів тощо.

Отже, відміченого контексту місія чітко відображає, а відповідно, й дає підставу автору запропонувати і стверджувати наступне. Сутність призначення кінцевих результатів виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП має завжди обов'язково припускати і мати на першій позиції соціальну прерогативу. Тобто виробничо-господарська діяльність вітчизняних корпорацій ВІП, відтак й АПМД, апріорі повин-

на відбуватися на фундаменті застосування соціальної концепції у сценаріях доктрин їх становлення, функціонування і розвитку. При цьому необхідно безперервно розробляти та використовувати мікро-, мезо-, макро-, багато- і транснаціональну, глобальну компонентні соціальної концепції у сценаріях доктрин тактичної роботи й стратегічної метаморфізації виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Це дозволить фаховим керівникам проводити результативне планування, мотивування, організування, контролювання й регулювання операцій, бізнес-процесів до повноцінно і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів вітчизняних корпорацій ВІП. Відтак до повноцінно і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів й потреб учасників акціонерних відносин вітчизняних корпорацій ВІП.

Результати аналізу сутності АПМД на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП свідчать про наступне. АПМД і зокрема виробничо-господарська діяльність вітчизняних корпорацій ВІП є складною формою й метою суспільної інтеграції економічних, управлінських і соціокультурних явищ в єдине багатовекторально комплексне. Таким єдиним багатовекторальним комплексним явищем є створення, функціонування і розвиток АПМД, в т.ч. й наприклад через виробничо-господарську діяльність вітчизняних корпорацій ВІП. Специфіку створення, функціонування і розвитку АПМД, включаючи й виробничо-господарську діяльність вітчизняних корпорацій ВІП, як єдиного багатовекторального комплексного явища можна лаконічно та стисло розкрити наступним чином. Як зазначено вище, у суспільстві держави, тобто серед її населення, є стратта окремих індивідів, що здатні до інтеграції на конкретних принципах (імперативах) між собою та ін. собі подібними за тотожними поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП. Так, однією з головних імператив може бути, наприклад, пайова участь у статутному фонді певного базового й остаточного типу і виду організаційно-правової форми бізнес-системи, що забезпечить результативну реалізації АПВІП. Це, в даному випадку, вітчизняні корпорації ВІП. Іншими словами, до об'єднання дефрагментованих зусиль окремих індивідів суспільства держави тотожних поглядами, потребами, інтересами щодо АПВІП в єдиний відносно стійкий й масштабний функціональний потенціалом спільно-частковий ресурс під нього. Тобто до створення акціонерними колективами у АПВІП шляхом формування на такому ресурсі вітчизняних корпорацій ВІП. Внаслідок цього він усвідомлено і ціленаправлено переходить та знаходиться у стані виробничо-господарських ресурсів вітчизняних корпорацій ВІП. Саме сформовані акціонерними колективами виробничо-господарські

ресурси вітчизняних корпорацій ВІП і є методом, результатом, наслідком й чітко остаточно пояснюють, захищаючи питання гострої необхідності реалізації одного з обов'язкових процесів за створенням, функціонуванням, розвитком АПМД. У т.ч. й через виробничо-господарську діяльність вітчизняних корпорацій ВІП. Ним є заключення єдиного відносно стійкого й масштабного функціонального потенціалом спільно-часткового ресурсу у базовий тип і вид організаційно-правової форми бізнес-системи для результативної реалізації АПВІП.

Окрім тотожних поглядів, потреб, інтересів щодо АПВІП, у учасників акціонерних відносин ще одним елементом, необхідним для забезпечення результативної виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП під потреби їх акціонерів, є наступний. Ним є наявність фізичної і психологічної спроможності у акціонерів вітчизняних корпорацій ВІП до чіткого усвідомлення потреб: постійного активного найму та використання послуг, функціонального потенціалу тільки і лише фахових керівників для управління виробничо-господарською діяльністю підприємств; постійного активного використання фаховими керівниками стилю ризикової поведінки в управлінні виробничо-господарською діяльністю підприємств. При цьому слід зважати на таку рекомендацію автора щодо постійного активного використання фаховими керівниками стилю ризикової поведінки в управлінні виробничо-господарською діяльністю підприємств. Постійне активне використання фаховими керівниками зазначеного автором контексту стилю має бути обов'язково й беззаперечно прямо корельоване з розробленням і застосуванням новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю підприємств. Їх завжди необхідно широко диференціювати за видами залежно від вимог і потреб виробничо-господарської діяльності підприємств до них. Отже, фахові керівники повинні беззаперечно, безперервно й інтенсивно розробляти і застосовувати диференційні види новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю підприємств. Це необхідно для забезпечення функціонування і розвитку вітчизняних корпорацій ВІП до їх виробничо-соціальних інтересів, що генеровані фаховими керівниками на основі сформованих акціонерами вимог блоків стратегічного менеджменту підприємств. При цьому варто підкреслити те, що вимоги блоків стратегічного менеджменту вітчизняних корпорацій ВІП генеровані фаховими керівниками на ґрунті задекларованих виробничо-соціальних інтересів їх акціонерів, котрі породжені, відповідно, незадоволеними потребами останніх. Результативне забезпечення фаховими керівниками функціонування і розвитку вітчизняних корпорацій ВІП до вимог блоків стратегічного менеджменту підприємств дозволить належним чином

налагодити, проводити і розвивати їх виробничо-господарську діяльність для продукування й збуту якісних товарів та ін. Одержавши продукування й збут якісних товарів, вітчизняні корпорації ВІП зможуть досягнути стабільної прибутковості і систематичного приросту її рівнів підприємствами. Встановивши й використовуючи стабільну прибутковість і систематичний приріст її рівнів, вітчизняні корпорації ВІП гарантовано здобудуть системне досягнення максимально ймовірнісної міри рентабельності підприємствами. Володіючи системним досягненням максимально ймовірнісної міри рентабельності, вітчизняні корпорації ВІП своєчасно та безперебійно виконуватимуть гарантоване повномірне і якісне задоволення виробничо-соціальних інтересів, відтак й потреб акціонерів підприємств тощо. Подальші розпорядження результатами системного досягнення максимально ймовірнісної міри рентабельності вітчизняними корпораціями ВІП, своєчасного та безперебійного виконання гарантованого повномірного і якісного задоволення потреб їх акціонерів зумовить наступне. Проведення необхідного розвитку виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП до моменту досягнення і охоплення ними максимально ймовірнісних меж рівня прибутковості й міри рентабельності підприємств. Таке надбання сприятиме: зміцненню внутрікорпоративної дисципліни щодо своєчасного й безперебійного виконання гарантованого повномірного і якісного задоволення потреб акціонерів підприємств ВІП; систематичному нарощенню рівнів достатності, якості задоволення потреб акціонерів вітчизняних корпорацій ВІП; короткотривалості процесу акумулювання фаховими керівниками виробничо-господарського потенціалу вітчизняних корпорацій ВІП до спонтанно та форс-мажорно затребуваної міри тощо.

Отже, АПМД, зокрема у ВІП, можна детермінувати наступним чином. Це делеговані акціонерами управлінські повноваження фаховим керівникам для постійного здійснення системних стратегічних і тактичних операцій, процесів з пошуку нових можливостей забезпечення затребуваної результативності виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. При цьому реалізуються функціонування й розвиток вітчизняних корпорацій ВІП з місією системного досягнення максимально ймовірнісної міри рентабельності підприємствами для гарантування та виконання повномірного і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів, відтак потреб їх акціонерів тощо. Відтак, забезпечення результативності виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП зводиться до отримання стабільного функціонування й прогресивного розвитку підприємствами, наприклад по продукуванню і збуту якісних товарів, ін. та

загалом. Сутнісно-змістовну характеристику ж постійного здійснення системних стратегічних і тактичних операцій, процесів відміченого автором контексту вітчизняними корпораціями ВІП необхідно обов'язково й беззаперечно зводити прямо до такого факту. Планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання фаховими керівниками розроблення і застосування широко диференційованих видам новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП винятково під вимоги й потреби функціонування та розвитку підприємств. Тобто факт передбачає використання фаховими керівниками функціонального підходу до управління вітчизняними корпораціями ВІП щодо беззаперечного, безперервного й інтенсивного розроблення і застосування широко диференційованих видів новацій в менеджменті виробничо-господарською діяльністю підприємств.

Результати аналізу сутності і суті АПМД на прикладі виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП дозволяють запропонувати автору обов'язкові до використання головні апіорні факторно-фактологічні постулати забезпечення його ефективності:

— чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-змістовної специфіки, необхідності й перспектив історії становлення, сучасного стану, пріоритетів, альтернатив, ризиків і загроз майбутнього розвитку корпоративної власності у конкретному профілі галузі (виду економічної діяльності) країни;

— чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-змістовної специфіки, необхідності й перспектив становлення, функціонування і розвитку підприємств у конкретному профілі галузі країни;

— чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-змістовної специфіки, необхідності й перспектив жорсткого відокремлення і розрізнення функцій власності та фахового управління виробничо-господарською діяльністю підприємств у конкретному профілі галузі країни тощо.

Отже, застосування запропонованих автором обов'язкових до використання головних апіорних факторно-фактологічних постулатів забезпечення результативності АПМД, зокрема виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП дозволить наступне. Це своєчасне та безперебійне виконання гарантованого повномірного і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів, відтак й потреб акціонерів вітчизняних корпорацій ВІП тощо. Подальші розпорядження результатами системного досягнення максимально ймовірнісної міри рентабельності вітчизняними корпораціями ВІП, своєчасного та безперебійного виконання гарантованого повномірного і якісного задоволення потреб їх акціонерів спонукатиме далі означене. Проведення необхідного роз-

вितку виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП до моменту досягнення і охоплення ними максимально ймовірнісних меж рівня прибутковості й міри рентабельності підприємств. Таке надбання сприятиме: зміцненню внутрікорпоративної дисципліни щодо своєчасного й безперервного виконання гарантованого повномірного і якісного задоволення потреб акціонерів підприємств ВІП; систематичному нарощенню рівнів достатності, якості задоволення потреб акціонерів вітчизняних корпорацій ВІП, ін.

Як свідчать результати аналізу літературних джерел [1—8, 13—18, 20], врахування опублікованих індивідуальних доробок [9—12, 19] і власні дослідження автора, існує широкий спектр та інших факторів зовнішнього і внутрішнього корпоративного середовищ виробничо-господарської діяльності підприємств, що впливають на результативність АПМД. Обумовлене автором є актуальним і торкається зокрема, наприклад виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Це, наприклад, такі як: міра стрімкості генезису управлінського науково-технічного прогресу (УНТП) у конкурентних вітчизняних і зарубіжних корпорацій ВІП, в машинобудуванні й ін. видах економічної діяльності держави, загалом на світових теренах; специфіка ходу виконання закономірності періодичного відтворення основних виробничих фондів та капіталу вітчизняними корпораціями ВІП; ситуація невизначеності фахових керівників з напрямками і результатами використання вільних грошових коштів вітчизняними корпораціями ВІП тощо. Так, головною передумовою передумовою отримання стабільного функціонування й рушієм прогресивного розвитку вітчизняних корпорацій ВІП є саме НТП, зокрема управлінський. Така передумова є паралельно й фактором зовнішнього і внутрішнього корпоративного середовищ виробничо-господарської діяльності підприємств, що впливає на результативність АПМД. Тільки міра стрімкості генезису УНТП у конкурентних вітчизняних і зарубіжних корпорацій ВІП, в машинобудуванні держави, ін. спроможна та детермінує нові можливості забезпечення затребуваної результативності виробничо-господарської діяльності підприємств. Саме їй завдячуємо систематичному виникненню новацийних перспективних напрямів і результатів використання вільних грошових коштів, інвестицій вітчизняних корпорацій ВІП. Лише вона може і чітко окреслює спектр стратегічних новацийних перспектив й пріоритетів технологічної, економічної, ін. сфер функціонування і розвитку вітчизняних корпорацій ВІП. Крім того, як вказано у доробках [3—5, 7], від міри частоти і інтенсивності використання фаховими керівниками в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП досягнень УНТП залежить рівень

стабільності функціонування й прогресивності розвитку підприємств у державі. Сюди відноситься безпосередньо й широта видового спектра досягнень УНТП, що розробляються і застосовуються під цілі управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП тощо. Отже, рівень стабільності функціонування й прогресивності розвитку вітчизняних корпорацій ВІП залежить від наступних факторів. Це беззаперечність, безперервність й інтенсивність розроблення і застосування фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП. При цьому фаховими керівниками обов'язково необхідно повсякчасно застосовувати функціональний підхід до управління вітчизняними корпораціями ВІП щодо беззаперечного, безперервного й інтенсивного розроблення і застосування відміченого автором контексту й напрямку новацій. Водночас фаховим керівникам необхідно стимулювати й допускати у беззаперечне, безперервне й інтенсивне розроблення і застосування винятково широко диференційовані види якісних новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП.

Під "якісною новацією" у запропонованому автором контексті слід розуміти наступне. Це беззаперечне, безперервне й інтенсивне розроблення і застосування фаховими керівниками довільних (широко диференційованих) видів нововведення, що може бути результативно використано в будь-якій сфері управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП. Інакше під "якісною новацією" потрібно трактувати функціональне, універсальне профільно-галузеве нововведення, чітко розроблене під вимоги і потреби виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП, застосування якого обов'язково забезпечить приріст прибутку підприємств. Відтак рентабельності вітчизняних корпорацій ВІП, а отже, гарантування та виконання повномірного і якісного задоволення виробничо-соціальних інтересів й потреб їх акціонерів тощо. Приріст рівнів прибутковості і рентабельності вітчизняними корпораціями ВІП одержуватиметься за рахунок удосконалення фаховими керівниками управління виробничо-господарською діяльністю підприємств. Удосконалення управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП проводитиметься через застосування фаховими керівниками функціонального потенціалу розробленої якісної новації, їх комплексу.

Точкою відліку у функціонуванні і розвитку вітчизняних корпорацій ВІП, тобто виробничо-господарської діяльності підприємств, вважається зарахування на їх баланси у розподіленні останньої затребуваного числа базових основних й оборотних

фондів для продукування товарів, ін. Однією з головних складових забезпечення формування точки відліку відміченого автором контексту є наявність затребуваного числа базових виробничо-господарських ресурсів в вітчизняних корпораціях ВІП. Сюди ж відноситься й включається довільна, а згодом і конкретна, міра стрімкості генезису УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП. Іншими словами, реалізація фаховими керівниками менеджментарного процесу, скерованого на забезпечення беззаперечного, безперервного й інтенсивного системного функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Тобто беззаперечне, безперервне й інтенсивне розроблення і застосування фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП. При цьому однією з їх цілей слід вважати системне удосконалення фаховими керівниками, наприклад, управління активними і пасивними основними й оборотними фондами всіх груп, диференційованими бізнес-процесами, операціями, кадрами тощо. А отже, в цілому системне удосконалення фаховими керівниками загальних і конкретних функцій, методів корпоративного управління на підприємствах ВІП. Більше того, обумовленого автором контексту системне удосконалення варто детермінувати одним з елементів, формуючих горизонт генезису УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП.

Формування горизонту генезису УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП має, може і у більшості випадків проходить через один з шляхів, що вибраний фаховими керівниками з наявного спектру головних під вимоги і потреби виробничо-господарської діяльності підприємств. Ними є здебільшого еволюційний і революційний шляхи функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Крім того, результати аналізу літературних джерел [1—8, 13—18, 20], врахування опублікованих індивідуальних доробок [9—12, 19] і власні дослідження автора вказують на необхідність обов'язкового виділення ще одного шляху формування горизонту генезису УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП. Це помірковано комплексний шлях функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП.

Сутнісно-змістовна характеристика еволюційного і революційного шляхів формування горизонту генезису УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП ґрунтовно й якісно висвітлено в доробках [3—5, 7]. Натомість обумовлено суть помірковано комплексного шляху функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської

діяльності корпорацій ВІП. Це менеджментарний циклічний процес з притаманними виключно для нього елементами класичної (еволюційної) й новаційної (революційної) схем функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Останній реалізується фаховими керівниками вітчизняних корпорацій ВІП для забезпечення парадельного чи комплексного досягнення спектру головних цілей, а саме:

- системно удосконалити управління активними і пасивними балансами підприємств;

- системно удосконалити управління диференційними бізнес-процесами, операціями, виробничими й адміністративними кадрами підприємств;

- системно удосконалити управління наявними, креагуємими і проектувальними виробничо-господарськими технологіями, моделями, ін. на підприємствах тощо.

При цьому результатом вибору фаховими керівниками помірковано комплексного шляху формування горизонту генези УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП буде наступний. Це беззаперечне, безперервне й інтенсивне розроблення і застосування фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП. Головним же завданням беззаперечного, безперервного й інтенсивного розроблення і застосування фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП виступає забезпечення якісної та повномірної реалізації:

- системного мініудосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання однієї з бізнес-операцій виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного мікроудосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання одного з бізнес-процесів виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного квартудосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання спектру однакових бізнес-операцій виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного мідлудосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулюван-

ня спектру однакових бізнес-процесів виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного високого удосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання кількох різних бізнес-операцій виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного максівисокого удосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання кількох різних бізнес-процесів виробничо-господарської діяльності підприємств;

- системного гіпервисокого удосконалення керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання у комплексі за спектром різних бізнес-процесів і операцій, ін. виробничо-господарської діяльності підприємств;

- кардинального (своєчасно прогресивного) перегляду керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання удосконалення однієї чи спектру підсистем бізнес-систем, якими є підприємства;

- фундаментального (перспективно депрогресивного) трансформування керування виробничо-господарською діяльністю підприємств. Такі торкатимуться винятково, наприклад, планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання повної метаморфізації підприємств. Водночас повна метаморфізація підприємств, ймовірно проходить через застосування інструментарію загальної функції "організування" корпоративного менеджменту і управління акціонерними відносинами у корпораціях в машинобудуванні, шляхом використання методів останніх тощо.

Виконання головного завдання беззаперечним, безперервним й інтенсивним розробленням і застосуванням фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП дозволить нижче зазначене. Це загальне удосконалення головного інструментарію управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП, в т.ч. існуючих:

- схем врахування фаховими керівниками власних минулих і сучасних негативних, позитивних ситуацій, причинно-наслідкових зв'язків, факторів, за яких вони виникли у менеджменті у стратегії та тактиці підприємств;

- алгоритмів врахування фаховими керівниками наявного вітчизняного і зарубіжного досвіду, здо-

бутків, інформаційних базових даних за менеджментом у стратегії та тактиці підприємств;

- методологій і сценаріїв адекватного й чіткого прогнозування фаховими керівниками перспективних тенденцій, відтак планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання стратегічного поприща підприємств тощо.

Отже, виконання головного завдання беззаперечним, безперервним й інтенсивним розробленням і застосуванням фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВІП сприятиме забезпеченню: врахуванню власних минулих і сучасних негативних, позитивних ситуацій, причинно-наслідкових зв'язків, факторів, за яких вони виникли, наявного вітчизняного і зарубіжного досвіду, здобутків, інформаційних базових даних за менеджментом стратегічним та тактичним поприщами підприємств; існуючих механізмів якісної діагностики і моніторингу поточного стану планування, мотивування, організування, контролювання, регулювання тактичного поприща підприємств, ін. Відтак, в цілому покращити динаміку й кінцеві результати виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП, сформуванню позитивні тенденції та перспективи функціонування і розвитку підприємств тощо.

Результати аналізу літературних джерел [1—8, 13—18, 20], врахування опублікованих індивідуальних доробок [9—12, 19] і власні дослідження автора дають змогу говорити про наступне. Найдоцільніше формувати горизонт генези УНТП у вітчизняних корпораціях ВІП, використовуючи винятково помірковано комплексний шлях функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності підприємств. Вірність відміченого автором контексту висновку можна підтвердити конкретними фактами-причинами безпосередньо його застосування. Останні обґрунтовують необхідність стратегічного і тактичного застосування помірковано комплексного шляху функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВІП. Отже, головними з них є: по-перше, його застосування передбачає постійне чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-змістовної специфіки, необхідності й перспектив історії становлення, сучасного стану, пріоритетів, альтернатив, ризиків і загроз майбутнього розвитку управління корпоративною власністю у ВІП машинобудування держави; по-друге, його застосування передбачає постійне чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-змістовної специфіки, необхідності й перспектив становлення, функціонування і розвитку управління вітчизняними корпораціями ВІП; по-третє, його застосування передбачає постійне чітке усвідомлення акціонерами сутнісно-

змістовної специфіки, необхідності й перспектив жорсткого відокремлення і розрізнення функцій власності та фахового управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВВП тощо.

ВИСНОВКИ

Таким чином, результати аналізу літературних джерел [1—8, 13—18, 20], врахування опублікованих індивідуальних доробок [9—12, 19] і власні дослідження автора за проблемою нової наукової парадигми управління корпораціями в машинобудуванні України дають змогу запропонувати останню й зробити обумовлення її суті у вигляді основних висновків. Вони полягають в чіткому теоретичному усвідомленні всіма учасниками акціонерних відносин (фаховими керівниками, власниками пайових внесків, інвесторами тощо) гострої потреби врахування, необхідності перспектив реалізації на практиці сутнісно-змістовної специфіки:

- історії становлення, сучасного стану, пріоритетів, альтернатив, ризиків і загроз майбутній еволюції корпоративного типу приватної форми власності, управління нею у ВВП машинобудування світу та на національних теренах;

- минулих, теперішніх та прийдешніх досягнень у становленні, функціонуванні й розвитку зарубіжних корпорацій ВВП, управлінні ними на передових і сателітних кластерах світової арени;

- становлення, функціонування й розвитку вітчизняних корпорацій ВВП та управління первісно зазначеними;

- створення статутних фондів й винятково на такій імперативі безпосередньо вітчизняних корпорацій ВВП; креації статутних фондів вітчизняних корпорацій ВВП на ґрунті об'єднання дефрагментованих зусиль окремих індивідів суспільства держави тотожних поглядами, потребами, інтересами щодо даного профілю галузі в єдиний відносно стійкий і масштабний функціональний потенціалом спільно-частковий ресурс під нього; послідовно-систематичного укрупнення статутних фондів, відтак й вітчизняних корпорацій ВВП, ін.;

- постійного внутрішнього і зовнішнього захисту виробничо-соціальних інтересів вітчизняних корпорацій ВВП;

- постійного чіткого дотримання фаховими керівниками виробничо-соціальних інтересів підприємств в управлінні функціонуванням і розвитком вітчизняних корпорацій ВВП;

- пропагування і популяризації провадження винятково якісної науково-освітньої підготовки фахових керівників для вітчизняних корпорацій ВВП; постійного активного найму та використання послуг, функціонального потенціалу тільки і лише фахових керівників для управління виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВВП;

- жорсткого відокремлення і розрізнення функцій власності та фахового управління виробничо-гос-

подарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВВП;

- постійного активного використання фаховими керівниками стилю ризикової поведінки в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВВП. Зокрема, обов'язкового його прояву через застосування помірковано комплексного шляху формування горизонту генези УНТП у вітчизняних корпораціях ВВП. Використання помірковано комплексного шляху функціонування і розвитку управлінської ланки науково-технічної сфери виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП призведе до наступного. Це беззаперечне, безперервне й інтенсивне розроблення і застосування фаховими керівниками широко диференційованих видів новацій в управлінні виробничо-господарською діяльністю вітчизняних корпорацій ВВП;

- паралельно-комплексного застосування фаховими керівниками соціокультурного, новаційного й функціонального підходів до управління вітчизняними корпораціями ВВП;

- застосування фаховими керівниками корпоративної політики в системах управління підприємствами ВВП. Це передбачає, наприклад, використання корпоративної культури як інституціонального чинника здійснення і розвитку управління виробничо-господарською діяльністю підприємств ВВП;

- якісного, повноцінного врахування фаховими керівниками, впливаючих на результати управління, відтак й функціонування та розвитку підприємств, факторів зовнішнього і внутрішнього середовищ виробничо-господарської діяльності вітчизняних корпорацій ВВП тощо.

Майбутній доробок повинен розкрити методологію реалізації запропонованої автором нової наукової парадигми управління корпораціями в машинобудуванні України, зокрема на прикладі ВВП даного виду економічної діяльності держави, ін. сфер такої галузі народногосподарського комплексу країни тощо.

Література:

1. Андронов В. В. Корпоративное предпринимательство: менеджмент, финансы, государственное регулирование: Монография / Андронов В. В. — М.: ЗАО "Издательство "Экономика", 2003. — 478 с.
2. Андронов В. В. Корпоративный менеджмент в современных экономических отношениях: монография. — М.: ЗАО "Издательство "Экономика", 2004. — 236 с.
3. Баюра Д. Корпоративне управління // Українська інвестиційна газета. — 2000. — № 43. — С. 13.
4. Баюра Д. Корпоративне управління // Українська інвестиційна газета. — 2000. — № 5. — С. 13.
5. Бондаренко Н. Институциональная экономическая теория: деякі основні питання // Світова економіка і міжнародні відносини. — 1995. — № 11. — С. 32 — 36.

6. Василенко В. А. Менеджмент устойчивого развития предприятия: монография. — К.: Центр учеб. лит., 2005. — 648 с.

7. Гриньова В. М. Організаційно-економічні основи формування системи корпоративного управління в Україні: [монографія] / В. М. Гриньова, О. Є. Попов. — Х.: ХДЕУ, 2003. — 324 с.

8. Корпорації: управління та культура: [монографія] / А. Е. Воронкова, М. М. Баб'як, Є. Н. Коренєв, І. В. Матура. — Дрогобич: Вимір, 2006. — 376 с.

9. Кудря Я. В. Актуальні проблеми управління акціонерними товариствами в Україні // Актуальні проблеми економіки. — 2007. — № 2 (68). — С. 68 — 73.

10. Кудря Я. В. Економічна суть управління корпораціями в машинобудівній галузі економіки України // Економіка та держава. — 2009. — № 2. — С. 25 — 32.

11. Кудря Я. В. Сучасний стан і шляхи розвитку акціонерних компаній в машинобудуванні України / Я. В. Кудря, Т. О. Жуковська // Актуальні проблеми економіки. — 2008. — № 6 (84). — С. 143—157.

12. Кузьмін О. Є. Методологічні рекомендації щодо підготовки фахівців з корпоративного управління в Україні / О. Є. Кузьмін, Я. В. Кудря // Проблеми науки. — 2006. — № 4. — С. 38—43.

13. Кузьмін О. Є. Основи менеджменту / підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / О. Є. Кузьмін, О. Г. Мельник. — К.: Академвидав, 2002. — 344 с.

14. Кузьмін О. Є. Сучасний менеджмент. — Львів: Центр Європи, 1995. — 176 с.

15. Менеджмент корпорации и корпоративное управление: [монография] / А. Н. Асаул, В. И. Павлов, Ф. И. Белькиер, О. А. Мышко. — Санкт-Петербург: Гуманистика, 2006. — 328 с.

16. Павлов В. І. Корпоративне управління в акціонерних товариствах: [монографія] / В. І. Павлов, О. А. Мишко. — Луцьк: Надстир'я, 2006. — 180 с.

17. Ткач К. І. Економічні проблеми функціонування та розвитку корпоративних структур в економіці України: [монографія]. — Одеса: Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України, 2004. — 186 с.

18. Трансформація підприємств: економічна оцінка та побудова систем менеджменту: [монографія] / О. Є. Кузьмін, А. С. Мороз, Н. Ю. Подольчак, Р. В. Шуляр. — Львів: НУ "Львівська політехніка", 2005. — 336 с.

19. Шмідт М. П. Фінансово-економічна сутність управління корпораціями в машинобудуванні України / М. П. Шмідт, Я. В. Кудря // Фінанси України. — 2008. — № 8 (153). — С. 53 — 62.

20. Якутин Ю. В. Интегрированные корпоративные структуры: развитие и эффективность: [монография]. — М.: ЗАО "Издательский дом "Экономическая газета", 1999. — 350 с.

Стаття надійшла до редакції 09.02.2009 р.